

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 22 maj 2019*

”Sjunde ramprogrammet för forskning, teknisk utveckling och demonstration – Rekommendation 2003/361/EG – Beslut från kommissionens valideringsgrupp om beteckningen som mikroföretag samt små och medelstora företag – Begäran om prövning i enlighet med punkterna 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838/EU, Euratom – Avsaknad av administrativt överklagande i den mening som avses i artikel 22 i förordning (EG) nr 58/2003 – Rätten till försvar – Principen om god förvaltningssed – Rättssäkerhet – Berättigade förväntningar – Rättskraft – Kriterier för definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag inom unionspolitiken – Begreppet företag – Begreppet ekonomisk verksamhet – Kriterium avseende oberoende – Motiveringsskyldighet”

I mål T-604/15,

European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe), Bryssel (Belgien), företrätt av advokaterna M. Wellinger och K. T'Syen,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, inledningsvis företräd av R. Lyal och M. Clausen och därefter av M. Lyal och A. Kyratsou, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av det beslut som antogs den 18 augusti 2015 av den valideringsgrupp som anges i punkt 1.2.7 i bilagan till kommissionens beslut 2012/838/EU, Euratom av den 18 december 2012 om antagande av regler för konsekvent kontroll av deltagarna i indirekta åtgärder med avseende på deras existens, rättsliga status samt operationella och ekonomiska kapacitet, när det gäller indirekta åtgärder som får stöd i form av ett bidrag inom Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration och Europeiska atomenergigemenskapens (Euratom) sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning och utbildning på kärnenergiområdet (EUT L 359, 2012, s. 45, och rättelse i EUT L 265, 2017, s. 28), i den mån det i detta beslut fastställs att sökanden inte kan betecknas som mikroföretag eller litet eller medelstort företag i den mening som avses i kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 2003, s. 36),

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen),

sammansatt av ordförande H. Kanninen samt domarna L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín och I. Reine (referent),

justitiesekreterare: handläggaren C. Heeren,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 4 oktober 2017,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Sökanden, European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe), grundat år 1991, är ett kooperativt bolag med begränsat ansvar bildat enligt belgisk rätt. Sökanden tillhandahåller en sektorsövergripande plattform för aktörer, såväl privata som offentliga, inom sektorn för system och tjänster för intelligenta transporter. Nämda bolag har i enlighet med sina stadgar till syfte att gagna, främja och stödja samordningen av införandet av avancerad transporttelematik inom infrastrukturen för transporter i Europa.
- 2 Sökanden har sedan den 31 december 2006 betraktats som mikroföretag eller litet eller medelstort företag (nedan kallat SMF-kategorin) i den mening som avses i kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 2003, s. 36). Denna ställning har under flera år gjort det möjligt för sökanden att erhålla extra bidrag från Europeiska unionen, särskilt inom ramen för Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration (2007–2013) (nedan kallat sjunde ramprogrammet).
- 3 Inom ramen för prövningen av befintliga forskningsprogramdeltagares ställning som små eller medelstora företag begärde Genomförandeorganet för forskning (REA), i sin egenskap av valideringstjänst avseende deltagarnas ställning som små eller medelstora företag, i december 2013 att sökanden skulle inkomma med uppgifter som kunde motivera att bolaget skulle fortsätta att omfattas av ställningen som litet eller medelstort företag. Efter en skriftväxling beslutade REA den 27 januari 2014 att sökanden inte kunde betraktas som ett litet eller medelstort företag.
- 4 Genom skrivelse av den 7 februari 2014 bestred sökanden REA:s ståndpunkt och bifogade två rättsutlåtanden vilka upprättats av oberoende utomstående advokater.
- 5 Genom skrivelse av den 24 februari 2014 underrättade REA sökanden om att denna kunde begära prövning av beslutet av den 27 januari 2014 av valideringsgruppen i enlighet med punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till kommissionens beslut 2012/838/EU, Euratom av den 18 december 2012 om antagande av regler för konsekvent kontroll av deltagarna i indirekta åtgärder med avseende på deras existens, rättsliga status samt operationella och ekonomiska kapacitet, när det gäller indirekta åtgärder som får stöd i form av ett bidrag inom Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration och Europeiska atomenergigemenskapens (Euratom) sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning och utbildning på kärnenergiområdet (EUT L 359, 2012, s. 45, och rättelse i EUT L 265, 2017, s. 28)) (nedan kallad valideringsgruppen).

- 6 Genom skrivelse av den 25 februari 2014 begärde sökanden hos REA att ärendet skulle prövas av valideringsgruppen.
- 7 Den 15 april 2014 underrättade REA sökanden om valideringsgruppens beslut som bekräftade REA:s beslut av den 27 januari 2014 (nedan kallat det första negativa beslutet).
- 8 Den 23 juni 2014 väckte sökanden talan mot det första negativa beslutet vid tribunalen, diariefört som T-499/14. Talan riktade sig både mot Europeiska kommissionen och mot valideringsgruppen.
- 9 Den 18 november 2014 underrättades sökanden av REA om valideringsgruppens beslut att återkalla det första negativa beslutet i avvaktan på att ett nytt beslut skulle antas angående sökandens ställning som litet eller medelstort företag. Återkallelsen motiverades av att det första negativa beslutet inte var ett uttryckligt svar på de argument som sökanden anförde i sin skrivelse av den 7 februari 2014. Till följd av återkallelsen slog tribunalen fast att föremålet för talan i mål T-499/14 hade förfallit och fastställde genom beslut av den 30 april 2015, Ertico – Its Europe/kommissionen (T-499/14, ej publicerat, EU:T:2015:285), att det inte längre fanns anledning att döma i saken.
- 10 Den 18 augusti 2015 antog valideringsgruppen ett nytt beslut (nedan kallat det angripna beslutet), i vilket den på grundval av en argumentering som ändrats i förhållande till den i det första negativa beslutet fann att sökanden inte kunde åtnjuta ställning som litet eller medelstort företag.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 11 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 27 oktober 2015 väckte sökanden förevarande talan.
- 12 Kommissionen inkom med svaromål till tribunalens kansli den 5 februari 2016.
- 13 Sökanden ingav repliken till tribunalens kansli den 18 april 2016.
- 14 Den 15 juni 2016 beslutade tribunalens ordförande att på grund av den partiella nytillsättningen i tribunalen tilldela målet en ny referent.
- 15 Kommissionen ingav sin duplik till tribunalens kansli den 15 juni 2016.
- 16 Med anledning av att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades, förordnades referenten att tjänstgöra på fjärde avdelningen, och målet tilldelades följaktligen, enligt artikel 27.5 i tribunalens rättegångsregler, denna avdelning.
- 17 Den 30 november 2016 och den 25 juli 2017 ställde tribunalen i enlighet med artikel 89 i rättegångsreglerna skriftliga frågor till kommissionen inom ramen för processledningen. Kommissionen besvarade frågorna inom den utsatta tidsfristen.
- 18 Den 27 januari 2017 ställde tribunalen också en skriftlig fråga till sökanden inom ramen för processledningen. Sökanden besvarade frågan inom utsatt tid.
- 19 Genom beslut av den 25 juli 2017 fastställde ordföranden i tribunalens fjärde avdelning att den muntliga delen av förfarandet skulle inledas trots att detta inte begärts av parterna.
- 20 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 4 oktober 2017.
- 21 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

- ogiltigförklara det angripna beslutet, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 22 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska
- avvisa talan,
 - ogilla talan, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 23 Till stöd för sin talan åberopar sökanden åtta grunder, varav den första avser åsidosättande av artikel 22.1 tredje stycket i rådets förordning (EG) nr 58/2003 av den 19 december 2002 om stadgar för de genomförandeorgan som ansvarar för vissa uppgifter som avser förvaltningen av gemenskapsprogram (EGT L 11, 2003, s. 1), den andra avser åsidosättande av samma artikel 22 samt rätten till försvar och principen om god förvaltning, den tredje avser åsidosättande av principen om rättssäkerhet, principen om god förvaltningssed, principen om skydd för berättigade förväntningar och principen om rättskraft, den fjärde avser åsidosättande av rekommendation 2003/361, den femte avser åsidosättande av rekommendation 2003/361 samt principen om rättssäkerhet och principen om god förvaltningssed, inbegripet kravet på opartiskhet, den sjätte avser felaktig tillämpning av rekommendation 2003/361, den sjunde avser åsidosättande av principen om mest gynnsam behandling och den åttonde avser motsägelsefull och ofullständig motivering av det angripna beslutet.
- 24 Det bör noteras att kommissionen genom sitt första yrkande har gjort gällande att talan inte kan tas upp till prövning. Det framgår emellertid av svaromålet att detta första yrkande endast avser bedömningen av sökandens första grund om ogiltigförklaring. Denna fråga bör således prövas inom ramen för bedömningen av den grunden.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 22.1 tredje stycket i förordning nr 58/2003

Parternas argument

- 25 Sökanden gör gällande att kommissionen i enlighet med artikel 22.1 tredje stycket i förordning nr 58/2003, som det uttryckligen hänvisas till i punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838, hade en frist på två månader för att meddela sitt beslut, räknat från ingivandet av begäran om prövning av valideringstjänstens beslut. Med beaktande av att sökanden hade lämnat in sin begäran om prövning av valideringsgruppen den 25 februari 2014 skulle kommissionen således enligt sökanden ha fattat sitt beslut senast den 25 april 2014. Kommissionen antog dock det angripna beslutet mer än ett år efter detta datum, med åsidosättande av nämnda frist. Kommissionens uteblivna svar inom den angivna tidsfristen på två månader utgjorde dessutom inte ett implicit beslut om avslag på sökandens begäran, eftersom valideringsgruppen den 15 april 2014 antog det första negativa beslutet, vilket sedan återkallades.
- 26 Sökanden anför att punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838 samt artikel 22 i förordning nr 58/2003 avser ett och samma kontrollförfarande. För övrigt nämnde REA i sin skrivelse av den 24 februari 2014 endast den prövning som anges i punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838 och utelämnade den som anges i artikel 22 i förordning nr 58/2003, vilket medförde att det kunde antas att det inte rörde sig om två olika prövningar.

27 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

- 28 För att kunna pröva det påstådda åsidosättandet av artikel 22 i förordning nr 58/2003 bör det inledningsvis kontrolleras om denna bestämmelse är tillämplig i det aktuella fallet, vilket kommissionen har bestritt. Det innebär en prövning av huruvida punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838 och artikel 22 i förordning nr 58/2003 gäller ett och samma kontrollförfarande, vilket sökanden hävdar. Om detta inte är fallet, ska det fastställas om sökandens begäran om prövning av valideringsgruppen verkligen omfattas av det förfarande som anges i artikel 22 i förordning nr 58/2003.
- 29 Det finns för det första i detta hänseende visserligen en fotnot till punkt 1.2.6.2 i bilagan till beslut 2012/838 där det anges att åtgärder som vidtas av ett genomförandeorgan kan hänskjutas till kommissionen för prövning av om åtgärden är lagenlig i enlighet med artikel 22 i förordning nr 58/2003. Denna hänvisning till nämnda prövning kan dock inte i sig, och eftersom detta inte anges, tolkas som en anvisning om att en prövning enligt punkterna 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838 respektive artikel 22 i förordning nr 58/2003 sammanfaller och utgör ett enda rättsmedel.
- 30 Tvärtom framgår det både av lydelsen och sammanhanget dels i punkterna 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838, dels i artikel 22 i förordning nr 58/2003, att dessa bestämmelser avser olika rättsmedel. Dessa båda rättsmedel skiljer sig nämligen åt i fråga om såväl sina respektive förfaranden som sin art. Det överklagande som anges i artikel 22 i förordning nr 58/2003 ska sålunda inges till kommissionen. Det omfattas av strikta tidsfrister och gäller endast prövning av om den hänskjutna åtgärden är lagenlig utan att kommissionen själv får ändra denna. Däremot ska begäran om prövning av valideringsgruppen, utan några formkrav, riktas till valideringstjänsten, i det aktuella fallet till REA, som har en egen rättskapacitet som går att särskilja från kommissionens, i enlighet med artikel 4.2 i förordning nr 58/2003. Vidare föreskrivs ingen frist för denna prövning. Slutligen gäller valideringsgruppens beslut en fullständig prövning av det beslut som överlämnats till denna, både rättsligt och i sak.
- 31 Det framgår härav att de två rättsmedlen är åtskilda.
- 32 Med beaktande av den särskilda karaktären, av det rättsmedel som anges i punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838, å ena sidan, och i artikel 22 i förordning nr 58/2003, å andra sidan, bör det för det andra prövas huruvida sökanden faktiskt med hänsyn till de konkreta omständigheterna i det aktuella fallet lämnade in sin begäran om prövning inom ramen för förfarandet i artikel 22 i förordning nr 58/2003 och således om bolagets argument att det angripna beslutet antogs för sent, kan godtas.
- 33 Det bör för det första, så som det förklaras i punkt 6 ovan, anges att sökanden begärde att valideringsgruppen skulle pröva sökandens ärende genom en skrivelse av den 25 februari 2014. Denna begäran var ställd till REA i enlighet med punkt 1.2.6.2 i bilagan till beslut 2012/838 och inte till kommissionen.
- 34 Såsom anges i punkt 30 ovan ska dock de framställningar om prövning av lagenligheten som avses i artikel 22.1 första stycket i förordning nr 58/2003 hänskjutas till kommissionen och inte till REA. Således kan man sluta sig till att sökandens begäran om prövning inte inlämnades i enlighet med denna bestämmelse (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 27 mars 2017, Frank/kommissionen, T-603/15, ej publicerat, EU:T:2017:228, punkterna 56 och 57) utan i enlighet med punkt 1.2.6.2 i bilagan till beslut 2012/838.

- 35 För det andra ska valideringstjänsten i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkt 1.2.6.3 i bilagan till beslut 2012/838 bekräfta mottagandet av begäran om prövning av valideringsgruppen. Det framgår i förevarande mål att REA, som i det aktuella fallet var valideringstjänst, den 8 mars 2014 bekräftade mottagandet av sökandens begäran om prövning och underrättade sökanden om att dess ärende hade översänts till valideringsgruppen i enlighet med beslut 2012/838 och hänvisade därvid till punkt 1.2.7 i bilagan till det beslutet. Artikel 22 i förordning nr 58/2003 nämndes över huvud taget inte. Dessutom angav REA i samma skrivelse att det vid förfarandet inför valideringsgruppen inte krävs att sökanden deltar, vilket överensstämmer med föreskrifterna i punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838. Däremot skulle det, vilket sökanden för övrigt har hävdad, enligt artikel 22 i förordning nr 58/2003 krävas att den berörda parten hörs innan något beslut fattas. Sökanden har dock inte vänt sig till REA i syfte att åberopa ett åsidosättande av denna bestämmelse.
- 36 Om sökanden hade varit övertygad om att dess begäran om prövning hade lämnats in i enlighet med artikel 22.3 i förordning nr 58/2003 skulle omständigheterna i det aktuella fallet ha medfört att bolaget borde ha ställt sig undrande till, eller till och med ha informerat sig om skälen till en sådan omklassificering, samt handläggningen av dess begäran inom REA och inte inom kommissionen (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 27 mars 2017, Frank/kommissionen, T-603/15, ej publicerat, EU:T:2017:228, punkterna 58 och 59). Följaktligen kan sökanden inte göra anspråk på att det faktiska sammanhanget innebar att bolaget, utan obetänksamhet eller försumlighet från dess sida, hade anledning att missta sig avseende att kommissionen inte hade fattat beslut om dess begäran i enlighet med artikel 22 i förordning nr 58/2003 (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 27 mars 2017, Frank/kommissionen, T-603/15, ej publicerat, EU:T:2017:228, punkt 60).
- 37 För det tredje företog valideringsgruppen i det angripna beslutet en fullständig prövning i sak av REA:s beslut av den 27 januari 2014. Detta tillvägagångssätt står i överensstämmelse med punkt 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838, där det fastställs att valideringsgruppen ska pröva och besluta i de ärenden rörande validering som hänskjuts till denna. Däremot får kommissionen, vilket förklarats i punkt 30 ovan, enligt ordalydelsen i artikel 22.3 i förordning nr 58/2003 endast ”godkänna genomförandeorganets åtgärd eller besluta att den helt eller delvis skall ändras” utan att själv kunna ändra den.
- 38 Av det ovan anförda framgår att sökandens begäran om prövning inlämnades i enlighet med punkterna 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838 och omfattades av dessa bestämmelser.
- 39 För övrigt kan sökanden inte stödja sig på att REA i sin skrivelse av den 24 februari 2014 hade underlåtit att nämna den möjlighet att överklaga som anges i artikel 22 i förordning nr 58/2003 och att REA hade varit skyldigt att göra detta om detta överklagande hade varit skilt från prövningsförfarandet inför valideringsgruppen,
- 40 Även för det fall att REA hade varit skyldigt att ange tillgängliga rättsmedel bör det här konstateras att REA i skrivelsen av den 24 februari 2014 förklarade för sökanden att punkterna 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838 var tillämpliga och att REA i enlighet med dessa bestämmelser var skyldigt att hänskjuta ärendet till valideringsgruppen om sökanden önskade prövning av REA:s ståndpunkt.
- 41 Detta rättsmedel gör det således möjligt för sökanden att få till stånd en fullständig prövning av det beslut som hänskjutits till valideringsgruppen, såväl i sak som rättsligt, och detta är inte begränsat till en prövning av lagenligheten.
- 42 Av vad som anförts i det föregående framgår att artikel 22 i förordning nr 58/2003 inte är tillämplig i detta fall. Sökandens argument att kommissionen har åsidosatt artikel 22.1 tredje stycket i nämnda förordning ska därmed underkännas utan att det behöver anges huruvida talan kan tas upp till prövning, vilket kommissionen hävdad, i händelse av en eventuell tillämpning av denna bestämmelse. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 22.1 i förordning nr 58/2003, rätten till försvar och principen om god förvaltningssed

Parternas argument

- 43 Sökanden gör gällande att valideringsgruppen inte före antagandet av det angripna beslutet tagit del av vad bolaget anförde, och för övrigt inte heller innan den antog det första negativa beslutet, vilket återkallades, trots att valideringsgruppen i enlighet med artikel 22.1 i förordning nr 58/2003 skulle ha gjort detta. Enligt sökanden är detta fel desto mer oacceptabelt eftersom det angripna beslutet grundar sig på helt nya argument i förhållande till de som åberopades i det första negativa beslutet, liksom i REA:s negativa beslut av den 27 januari 2014. Framför allt omnämndes inte frågan huruvida sökanden är ett litet eller medelstort autentiskt och oberoende företag i valideringsgruppens första negativa beslut.
- 44 Enligt sökanden har valideringsgruppen följaktligen kränkt dess rätt till försvar samt principen om god förvaltningssed. Sökanden anför också att principen om iakttagande av rätten till försvar är en grundläggande princip i unionsrätten som ska säkerställas, även när det saknas specifika regler om detta, i alla förfaranden som inleds mot en person, och som kan leda till en rättsakt som går denne emot.
- 45 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

- 46 Att rätten till försvar ska iakttas i alla förfaranden som inleds mot en person, och som kan leda till en rättsakt som går denne emot, är enligt fast rättspraxis en grundläggande princip i unionsrätten som ska säkerställas även när det saknas regler för det aktuella förfarandet. Denna princip innebär ett krav på att de som ett beslut, vilket på ett påtagligt sätt påverkar deras intressen, riktar sig till bereds tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt (se, för ett liknande resonemang dom av den 15 juni 2006, Dokter m.fl., C-28/05, EU:C:2006:408, punkt 74 och där angiven rättspraxis, och dom av den 9 april 2003, Forum des migrants/kommissionen, T-217/01, EU:T:2003:106, punkt 56). Någon sådan skyldighet föreligger emellertid inte om det endast rör sig om en omformulering, ett tillrättsläggande eller ett utvecklande av en omständighet som redan framförts och om den som beslutet riktar sig till redan på ett ändamålsenligt sätt kunnat tillkännage sin ståndpunkt (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 september 2003, Atlantic Container Line m.fl./kommissionen, T-191/98 och T-212/98–T-214/98, EU:T:2003:245, punkt 194).
- 47 Rätten att yttra sig i alla förfaranden slås inte enbart fast i artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som garanterar iakttagandet av rätten till försvar och rätten till en rättvis rättegång i alla domstolsförfaranden, utan även i artikel 41 i denna stadga, som säkerställer att rätten till en god förvaltning efterlevs. I artikel 41.2 i stadgan föreskrivs att en god förvaltning bland annat omfattar rätten för var och en att bli hörd innan en enskild åtgärd som berör honom eller henne negativt vidtas mot honom eller henne (se dom av den 3 juli 2014, Kamino International Logistics och Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 och C-130/13, EU:C:2014:2041, punkt 29, och dom av den 15 december 2016, Spanien/kommissionen, T-466/14, EU:T:2016:742, punkt 40).
- 48 För att en sådan kränkning av rätten till försvar ska leda till en ogiltigförklaring av det angripna beslutet krävs slutligen att förfarandet hade kunnat ge ett annat resultat om denna oegentlighet inte hade förelegat. Det är sökanden som har bevisbördan i detta avseende, eftersom allt åsidosättande av rätten till försvar innebär ett formfel som ska åberopas av den part som berörs av de särskilda

negativa verkningar som uppkommer till följd av ett åsidosättande av partens egna rättigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2009, Italien/kommissionen, T-211/05, EU:T:2009:304, punkterna 45 och 59 och där angiven rättspraxis).

- 49 Det är mot bakgrund av dessa principer som den andra grund som har åberopats till stöd för talan ska prövas.
- 50 Med beaktande av övervägandena i fråga om den första grunden samt på grundval av att artikel 22.1 i förordning nr 58/2003 inte är tillämplig, vilket slagits fast i punkt 42 ovan, ska sökandens argument, vad avser åsidosättande av denna bestämmelse genom att valideringsgruppen inte hörde sökanden innan det angripna beslutet antogs, underkännas.
- 51 För övrigt måste det konstateras att det i punkterna 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838, som är tillämpliga i det aktuella fallet, inte anges någon rätt för den berörda personen att få yttra sig inför valideringsgruppen.
- 52 I enlighet med den rättspraxis som anges i punkterna 46 och 47 ovan föreligger dock en skyldighet att iaktta sökandens rätt till försvar samt principen om god förvaltningssed även om det saknas en särskild bestämmelse om detta. Det följer härav att sökanden borde ha beretts tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt innan det angripna beslutet antogs, trots att sökanden inte uttryckligen ges en sådan rättighet i punkterna 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838. Det är emellertid ostridigt mellan parterna att sökanden varken hördes av REA eller valideringsgruppen efter det att sökandens ärende hade översänts till valideringsgruppen.
- 53 Det bör således prövas huruvida det angripna beslutet i enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 46 ovan grundar sig på nya omständigheter som sökanden inte på ett ändamålsenligt sätt har kunnat ta ställning till under förfarandet vid REA.
- 54 Det bör härvid erinras om att det angripna beslutet grundar sig på två skäl.
- 55 I fråga om det första skälet framgår av punkt 2.2 i det angripna beslutet att sökanden, enligt valideringsgruppen, inte utövade en regelbunden ekonomisk verksamhet mot ersättning på en viss marknad. Det har följaktligen ansetts att sökanden inte var ett företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361.
- 56 Vad avser det andra skälet anges det i punkt 2.3 i det angripna beslutet att även om ingen av sökandens medlemmar innehade minst 25 procent av kapitalet eller rösterna i bolaget och sökanden således formellt uppfyllde det kriterium avseende oberoende som anges i rekommendation 2003/361, uppfyllde bolaget i ekonomiskt hänseende ändå inte nämnda kriterier, eftersom det i själva verket ingick i en stor grupp av företag. Följaktligen var bolaget inte utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin.
- 57 I fråga om det första skälet i det angripna beslutet uppmanade dock REA, under förfarandet inför detta organ, i sin skrivelse av den 13 december 2013 sökanden att närmare ange vilken verksamhet som genererade dess omsättning och framför allt om denna omsättning härrörde från tillhandahållande av tjänster eller av varor på en konkurrensutsatt marknad. REA frågade också sökanden om fördelningen av de inkomster som bland annat kom från bidrag, avgifter och gåvor. Det bör påpekas att denna skrivelse föregick såväl REA:s beslut av den 27 januari 2014 som valideringsgruppens första negativa beslut och det angripna beslutet.

- 58 Sökanden besvarade REA:s frågor i sin skrivelse av den 31 december 2013. Till följd av dessa svar uttryckte REA den 3 januari 2014 tvivel om huruvida vissa inkomster som åberopats av sökanden hade anknytning till ekonomisk verksamhet med avseende på betecknandet av sökanden som företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361. Mellan den 20 och den 24 januari 2014 diskuterade sökanden detta med REA per telefon.
- 59 I fråga om det andra skälet i det angripna beslutet framgår det av REA:s beslut av den 27 januari 2014 att syftet med kriteriet avseende oberoende i rekommendation 2003/361 är att säkerställa att de åtgärder som är avsedda för SMF-kategorin gagnar företag vars storlek utgör en nackdel för dessa. REA ansåg dock att sökandens storlek inte utgjorde en nackdel för företaget och att det inte kunde betecknas som litet eller medelstort autentiskt företag.
- 60 Sökanden uttalade sig om detta innan dess ärende översändes till valideringsgruppen genom två rättsutlåtanden som upprättats av oberoende utomstående advokater, vilka bifogats dess skrivelse av den 7 februari 2014, i vilka denna aspekt behandlades. Det framgår också av handlingarna i ärendet att dessa rättsutlåtanden bedömdes av valideringsgruppen efter det att de hade översänts till denna grupp av REA.
- 61 Det bör också erinras om att det första negativa beslutet återkallades med hänvisning till att det inte uttryckligen utgjorde ett svar på de argument som sökanden hade anfört i sin skrivelse av den 7 februari 2014. Det angripna beslutet syftade således till att bättre bemöta de argument som sökanden åberopat inför REA, inbegripet dem som avser betecknandet av sökanden som ett litet eller medelstort autentiskt och oberoende företag.
- 62 Det följer härav att man i det angripna beslutet återger de aspekter som diskuterades under det administrativa förfarandet inför REA, vid vilket sökanden, så som framgår av punkterna 57–60 ovan, kunde framföra sin ståndpunkt. De här relevanta diskussionerna fördes således långt innan sökandens ärende översändes till valideringsgruppen. Det angripna beslutet innehåller således svaren på de argument som sökanden åberopat under det administrativa förfarandet. Dessa svar gavs inte i det första negativa beslutet, vilket motiverade att det återkallades. Det angripna beslutet vilar därmed inte på nya omständigheter om vilka sökanden inte på ändamålsenligt sätt har kunnat tillkännage sin ståndpunkt.
- 63 Under alla förhållanden framgår det av den rättspraxis som anges i punkt 48 ovan att det för att en kränkning av rätten till försvar ska kunna leda till en ogiltigförklaring av det angripna beslutet krävs att förfarandet om denna oegentlighet inte hade förelegat hade kunnat leda till ett annat resultat, vilket det ankommer på sökanden att påvisa. Det räcker dock att konstatera att sökanden inte anför något argument i detta avseende.
- 64 Mot bakgrund av vad som angetts ovan bör sökandens argument avseende kränkning av rätten till försvar samt av principen om god förvaltningssed underkännas.
- 65 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, principen om god förvaltningssed, principen om skydd för berättigade förväntningar och principen om rättskraft

Den första delen av den tredje grunden: Åsidosättande av principen om rättssäkerhet, principen om god förvaltningssed och principen om skydd för berättigade förväntningar

– Parternas argument

- 66 Sökanden gör gällande att valideringsgruppen genom att ersätta motiveringen i det första negativa beslutet med en helt ny motivering, trots att det inte förelåg några nya och relevanta omständigheter som skulle beaktas, har åsidosatt principen om rättssäkerhet, principen om god förvaltningssed och principen om skydd för berättigade förväntningar. Enligt sökanden borde förfarandet till följd av återkallelsen av det första negativa beslutet ha återgått till det skede som föregick antagandet av REA:s negativa beslut av den 27 januari 2014.
- 67 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

– Tribunalens bedömning

- 68 Rättssäkerhetsprincipen, som utgör en del av unionsrättens allmänna principer och som har principen om skydd för berättigade förväntningar som naturlig följd, kräver att rättsregler är klara, precisa och förutsägbara när det gäller vilka rättsverkningar de har, så att berörda parter kan sätta sig in i situationer och rättsförhållanden som omfattas av unionens rättsordning (se dom av den 8 december 2011, France Télécom/kommissionen, C-81/10 P, EU:C:2011:811, punkt 100 och där angiven rättspraxis, dom av den 13 oktober 2016, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej och Petrotel, C-231/15, EU:C:2016:769, punkt 29, och dom av den 15 december 2016, Spanien/kommissionen, T-808/14, ej publicerad, EU:T:2016:734, punkt 193).
- 69 Enligt domstolens fasta praxis är principen om skydd för berättigade förväntningar en av unionens grundläggande principer. Rätten att åberopa denna princip gäller för varje enskild person hos vilken en institution inom unionen har väckt grundade förhoppningar. Tydliga, ovillkorliga och samstämmiga uppgifter från behörig och tillförlitlig källa, som de behöriga myndigheterna i unionen har gett till den berörda personen, utgör, oavsett i vilken form de har lämnats, en sådan försäkran som kan väcka grundade förhoppningar (se dom av den 14 juni 2016, Marchiani/parlamentet, C-566/14 P, EU:C:2016:437, punkt 77 och där angiven rättspraxis, dom av den 12 januari 2017, Timab Industries och CFPR/kommissionen, C-411/15 P, EU:C:2017:11, punkt 134 och där angiven rättspraxis, och dom av den 26 september 2014, B&S Europe/kommissionen, T-222/13, ej publicerad, EU:T:2014:837, punkt 47).
- 70 Det framgår också av rättspraxis att bland de garantier som unionens rättsordning ger i administrativa förfaranden återfinns i synnerhet principen om god förvaltningssed, vilken åtföljs av en skyldighet för den behöriga institutionen att ingående och opartiskt pröva alla relevanta omständigheter i det aktuella fallet (se dom av den 15 september 2011, CMB och Christof/kommissionen, T-407/07, ej publicerad, EU:T:2011:477, punkt 182 och där angiven rättspraxis).
- 71 Det är mot bakgrund av dessa principer som den tredje grundens första del ska prövas.
- 72 Vad först och främst avser rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar vad gäller återkallelsen av det första negativa beslutet bör det påpekas att valideringsgruppen, i enlighet med en allmän genom rättspraxis fastlagd rättsprincip, hade rätt att återkalla det första negativa beslutet och ersätta det med ett nytt beslut, under förutsättning att återkallelsen skedde inom rimlig tid och att valideringsgruppen i tillräcklig utsträckning beaktat i

vilken mån sökanden eventuellt förlitade sig på att rättsakten var lagenlig (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 mars 1982, Alpha Steel/kommissionen, 14/81, EU:C:1982:76, punkt 10, dom av den 18 oktober 2011, Reisenhel/harmoniseringskontoret – Dynamic Promotion (Cageots et paniers), T-53/10, EU:T:2011:601, punkt 40, och dom av den 11 juli 2013, BVGD/kommissionen, T-104/07 och T-339/08, ej publicerad, EU:T:2013:366, punkt 65).

- 73 I det aktuella fallet återkallades dock det första negativa beslutet cirka sju månader efter det att det antogs och mindre än fem månader efter det att sökanden väckte talan om ogiltigförklaring. Dessutom underrättades sökanden då valideringsgruppens första negativa beslut återkallades om att ett nytt beslut skulle antas för att besvara de argument som sökanden anfört i sin skrivelse av den 7 februari 2014. Genom att väcka talan vid tribunalen i avsikt att bestrida det första negativa beslutet har sökanden dessutom visat att bolaget inte förlitade sig på att det var lagenligt. Valideringsgruppen har således inte genom att den återkallade det första negativa beslutet åsidosatt rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar.
- 74 Vad gäller att motiveringen i det första negativa beslutet har ersatts med en annan kan det konstateras att sökanden inte på något sätt förklarat hur rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts i detta hänseende eller varför sökandens rättsliga ställning inte skulle vara klar, tydlig och förutsägbar endast på grund av antagandet av det angripna beslutet, vilket sökanden påstår grundas på en helt ny motivering. Det har dock i punkt 62 ovan fastställts att så inte är fallet.
- 75 Sökanden anger vidare inte i fråga om det påstådda åsidosättandet av principen om skydd för berättigade förväntningar vilka tydliga, ovillkorliga och samstämmiga försäkringar som getts sökanden i det första negativa beslutet och inte heller i vilken mån dessa försäkringar har väckt grundade förhoppningar hos sökanden. Den talan om ogiltigförklaring av detta beslut som väckts vid tribunalen visar dessutom snarare, vilket angetts i punkt 73 ovan, att sökanden inte betraktade beslutet som lagenligt och att det därmed inte kunde ligga till grund för en berättigad förväntan hos sökanden.
- 76 Vad avser åsidosättande av principen om god förvaltningssed har sökanden vidare inte visat och inte ens hävdats att valideringsgruppen inte ingående och opartiskt prövade alla relevanta omständigheter i det aktuella fallet.
- 77 Slutligen saknar sökanden grund för att hävda att förfarandet till följd av återkallelsen av det första negativa beslutet måste återgå till det skede som föregick antagandet av REA:s beslut av den 27 januari 2014, vilket antagits innan sökandens ärende översändes till valideringsgruppen. Återkallelsen av det första negativa beslutet hade nämligen i sig ingen verkan på REA:s beslut av den 27 januari 2014 och innebar inte att det beslutet i rättsligt hänseende förklarats olagligt. I motsats till vad sökanden gör gällande var REA således inte skyldigt att låta förfarandet återgå till det skede som föregick antagandet av dess beslut av den 27 januari 2014.
- 78 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grundens första del.

Den tredje grundens andra del: Åsidosättande av principen om rättskraft

– Parternas argument

- 79 Sökanden gör gällande att tribunalen i sitt beslut av den 30 april 2015 i målet Ertico – Its Europe/kommissionen (T-499/14, ej publicerat, EU:T:2015:285) har fastställt att det första negativa beslutet ska betraktas som ogiltigförklarat. Sålunda skulle sökandens ställning som litet eller medelstort företag slutgiltigt ha bekräftats. Det angripna beslutet, i vilket sökanden nekas ställning som litet eller medelstort företag, åsidosätter därmed den princip om rättskraft som åtföljer detta beslut.

80 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

– Tribunalens bedömning

81 Det bör inledningsvis påpekas att sökanden misstar sig i fråga om räckvidden av beslutet av den 30 april 2015, Ertico – Its Europe/kommissionen (T-499/14, ej publicerat, EU:T:2015:285), i vilket tribunalen endast har konstaterat att föremålet för den talan om ogiltigförklaring som riktats mot det första negativa beslutet har förfallit på grund av återkallelsen av det beslutet.

82 Tribunalen angav visserligen att återkallelsen av det första negativa beslutet medförde rättsverkningar som är likvärdiga de som en dom om ogiltigförklaring medför (beslut av den 30 april 2015, Ertico – Its Europe/kommissionen, T-499/14, ej publicerat, EU:T:2015:285, punkt 10).

83 Tribunalen har dock inte uttalat sig om lagenligheten av det första negativa beslutet och än mindre om sökandens ställning som litet eller medelstort företag.

84 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den tredje grundens andra del och den kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser någon del av den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av rekommendation 2003/361

Parternas argument

85 Sökanden gör gällande att det angripna beslutet, för att fastställa att bolaget inte utövar någon ekonomisk verksamhet, grundar sig på kriterier som inte återfinns i rekommendation 2003/361, det vill säga de kriterier som anges i punkt 1.1.3.1.6 c i bilagan till beslut 2012/838. Sökanden anser att ett sådant tillvägagångssätt inte kan godtas, i den mån tillämpningsområdet för rekommendation 2003/361 är vidare än tillämpningsområdet för beslut 2012/838, då det beslutet endast gäller sjunde ramprogrammet. Sökanden anser sig därmed ha blivit olagligt missgynnad på områden som inte hör till sjunde ramprogrammet.

86 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

87 Det ska inom denna grund prövas om man i det angripna beslutet har tillämpat kriterier som inte återfinns i rekommendation 2003/361 för att fastställa om sökanden kunde betecknas som företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendationen och, närmare bestämt, om sökanden utövade ekonomisk verksamhet.

88 För att pröva bedömningen av om det föreligger en ekonomisk verksamhet återges, i det angripna beslutet, delvis punkt 1.1.3.1.6 c i bilagan till beslut 2012/838, vilken tar upp definitionen av de termer som används i nämnda bilaga till beslutet och i vilken det förklaras att ett visst antal definitioner däri, framför allt i fråga om begreppet ekonomisk verksamhet, ”utöver de som anges i rekommendation 2003/361/EG” gäller SMF-kategorin.

89 För bedömningen av sökandens ställning som litet eller medelstort företag hänvisas det dessutom i punkt 1.2 i det angripna beslutet till rekommendation 2003/361, vilken till skillnad från beslut 2012/838, som endast avser sjunde ramprogrammet, är ett icke bindande sektorsövergripande instrument.

- 90 Det bör tilläggas att man i punkt 2.2 i det angripna beslutet prövar beteckningen av sökanden som företag genom att tillämpa de kriterier som anges i punkt 1.2 i detta beslut, enligt vilka ett sådant företag måste vara delaktigt i någon form av affärsverksamhet eller verksamhet mot ersättning på en viss marknad.
- 91 Valideringsgruppen kan dock inte anklagas för att ha hänvisat till dessa kriterier vid sin prövning av beteckningen som företag.
- 92 Det bör nämligen framhållas att ett företag enligt artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361 definieras som varje enhet, oberoende av juridisk form, som bedriver en ekonomisk verksamhet. Termen ekonomisk verksamhet definieras här inte uttryckligen.
- 93 Emellertid anges det i skäl 3 i rekommendation 2003/361, vilket bör beaktas vid tolkningen av rekommendationen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2004, Italien/kommissionen, C-91/01, EU:C:2004:244, punkt 49, och dom av den 27 februari 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, punkt 30) att begreppet företag bör bedömas i enlighet med artiklarna 54, 101 och 102 FEUF så som dessa har tolkats av domstolen.
- 94 Det bör härvid framhållas att det på konkurrensrättens område bland annat redan har fastslagits att all verksamhet som består i att erbjuda tjänster på en viss marknad utgör ekonomisk verksamhet, det vill säga prestationer som normalt tillhandahålls mot ersättning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 februari 2002, Wouters m.fl., C-309/99, EU:C:2002:98, punkterna 46–48 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 juli 2006, FENIN/kommissionen, C-205/03 P, EU:C:2006:453, punkt 25 och där angiven rättspraxis).
- 95 Trots att det i punkt 1.1.3.1.6 c i bilagan till beslut 2012/838 fastställs ytterligare kriterier i fråga om definitionen av ekonomisk verksamhet, utöver dem i rekommendation 2003/361, och att innehållet i denna punkt har angetts i det angripna beslutet är det inget som föranleder slutsatsen att detta i det aktuella fallet har inneburit att valideringsgruppen tillämpade ytterligare kriterier utöver dem som tillämpas inom konkurrensrätten och därmed andra än dem i rekommendation 2003/361. Valideringsgruppens kriterier för att bedöma sökandens ställning som företag är därmed förenliga med rekommendationen.
- 96 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den femte grunden: Åsidosättande av rekommendation 2003/361, samt rättssäkerhetsprincipen och principen om god förvaltningssed, inbegripet kravet i fråga om opartiskhet

Parternas argument

- 97 Sökanden framhåller att man i det angripna beslutet har konstaterat att bolaget formellt uppfyllde kriteriet avseende oberoende i rekommendation 2003/361. Det angripna beslutet är dock felaktigt och det beaktar inte den tydliga ordalydelsen i rekommendation 2003/361, som syftar till att skapa rättssäkerhet genom att ange en enhetlig definition av begreppet SMF-kategorin, då det däri, med beaktande av andemeningen i rekommendationen, dras slutsatsen att sökanden inte kunde betecknas som ett litet eller medelstort företag. Det angripna beslutet innebär således ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och principen om god förvaltningssed, inbegripet kravet i fråga om opartiskhet, eftersom man däri frångått ordalydelsen i rekommendation 2003/361. Det synsätt som tillämpats i det angripna beslutet stöds för övrigt inte av rättspraxis.

- 98 Sökanden hävdar vidare att valideringsgruppen begick ett fel då den konstaterade att skälen 9 och 12 i rekommendation 2003/361 kräver en prövning i det enskilda fallet för att den ska kunna säkerställa att endast företag som är utsatta för de nackdelar som kännetecknar SMF-kategorin, även om de formella kriterierna är uppfyllda, får ställning som litet eller medelstort företag. Denna tolkning är dessutom oförenlig med handledningen gällande små och medelstora företag, i vilken en vid tillämpning av definitionen av SMF-kategorin förespråkas.
- 99 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

- 100 Det har redan slagits fast att de fördelar som ges små och medelstora företag i de flesta fall utgör undantag till huvudreglerna, exempelvis i fråga om offentlig upphandling, och att SMF-definitionen därför ska tolkas restriktivt (dom av den 27 februari 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, punkt 32).
- 101 Det bör även framhållas att det av skälen 9 och 12 i rekommendation 2003/361 följer att definitionen av anknutna företag syftar till att bättre förstå den ekonomiska verkligheten för SMF-kategorin och till att inte använda benämningen SMF på sådana grupper av företag vars ekonomiska styrkeförhållanden överstiger ett företag i SMF-kategorin, för att se till att de fördelar som ges SMF-kategorin i lagstiftning och genom andra åtgärder kommer de företag till godo som har ett verkligt behov av dem (dom av den 27 februari 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, punkt 31).
- 102 Syftet med kriteriet avseende oberoende är att säkerställa att åtgärder avsedda för SMF-kategorin verkligen gagnar företag vars storlek utgör en nackdel och inte företag som tillhör en stor företagsgrupp och som därmed har tillgång till medel och stöd som deras konkurrenter av likvärdig storlek inte har. För att endast de företag som faktiskt utgör oberoende små och medelstora företag ska omfattas av definitionen är det således lämpligt att undersöka strukturen hos små och medelstora företag som bildar en ekonomisk grupp vars styrka är större än ett sådant enskilt litet eller medelstort företags styrka och att säkerställa att definitionen av SMF-kategorin inte kringgås av rent formella skäl. (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2004, Italien/kommissionen, C-91/01, EU:C:2004:244, punkt 50, dom av den 27 februari 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, punkt 33, och dom av den 14 oktober 2004, Pollmeier Malchow/kommissionen, T-137/02, EU:T:2004:304, punkt 61).
- 103 Kriteriet avseende oberoende ska följaktligen mot bakgrund av denna målsättning tolkas på så sätt att ett företag som inte ägs till 25 procent eller mer av ett stort företag, och därmed formellt uppfyller nämnda kriterium, men som i själva verket är en del av en stor koncern, inte kan anses uppfylla kriteriet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2004, Italien/kommissionen, C-91/01, EU:C:2004:244, punkt 51). Även artikel 3 i bilagan till rekommendation 2003/361 ska tolkas mot denna bakgrund (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, punkt 34).
- 104 Det är mot bakgrund av dessa principer som den femte grund som har åberopats till stöd för talan ska prövas.
- 105 Det kan konstateras att valideringsgruppen i syfte att underbygga det angripna beslutet stödde sig på de kriterier som fastställts inom den rättspraxis som anges i punkt 102 ovan.
- 106 I det aktuella fallet beaktade valideringsgruppen, för att i punkt 2.3 i det angripna beslutet neka sökanden ställning som litet eller medelstort företag, syftet med rekommendation 2003/361, nämligen att åtgärder avsedda för SMF-kategorin verkligen ska gagna de företag för vilka storleken utgör en nackdel och inte dem som ingår i en stor företagsgrupp och som därmed har tillgång till medel och

stöd som deras konkurrenter av likvärdig storlek inte har. Framför allt anges det i nämnda punkt i det angripna beslutet att även om sökanden formellt uppfyllde det kriterium avseende oberoende som anges i rekommendation 2003/361, ingick sökanden i ekonomiskt hänseende i själva verket i en stor ekonomisk grupp. Likaledes påpekade valideringsgruppen i samma punkt i det angripna beslutet att sökanden på grund av de organisatoriska banden mellan sökanden och dess partner eller medlemmar, hade tillgång till medel, krediter och stöd och därmed inte var utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin.

- 107 Det följer härav att det kriterium avseende oberoende som valideringsgruppen tillämpat i det angripna beslutet inte åsidosätter rekommendation 2003/361.
- 108 Det påstådda åsidosättandet av rättssäkerhetsprincipen och principen om god förvaltningssed, inbegripet kravet i fråga om opartiskhet, vilket grundar sig på ett eventuellt åsidosättande av rekommendation 2003/361, bör därför avfärdas.
- 109 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

Den sjätte grunden: Felaktig tillämpning av rekommendation 2003/361

- 110 Genom sin sjätte grund har sökanden i det aktuella fallet bestritt den konkreta tillämpningen av de kriterier som valideringsgruppen grundat sig på i det angripna beslutet.
- 111 Sökanden hävdar för det första att bolaget borde betecknas som företag i den mening som avses i artikel 1 bilagan till rekommendation 2003/361. Sökanden anför för det andra att det utgör ett fristående företag och, för det tredje, att detta företag uppfyller samtliga kriterier i fråga om personalstyrka och finansiella trösklar som anges i artikel 2 i bilagan till rekommendation 2003/361.
- 112 Dessa tre invändningar ska prövas i tur och ordning.

Betecknandet av sökanden som företag

– Parternas argument

- 113 Sökanden gör gällande att det i det angripna beslutet felaktigt har fastställts att bolaget inte kunde betecknas som företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361, eftersom det inte utövade någon regelbunden ekonomisk verksamhet mot ersättning på en viss marknad.
- 114 Enligt sökanden är begreppet företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361 klart och fristående och bör tolkas på samma sätt som det begrepp som är tillämpligt inom konkurrensrätten. I enlighet med denna bestämmelse i rekommendationen och med rättspraxis, saknar dessutom sökandens juridiska form, i motsats till valideringsgruppens synsätt, relevans för denna prövning. Det är arten av den verksamhet som bedrivs som ska beaktas.
- 115 Sökanden anser sig i det aktuella fallet utöva ekonomisk verksamhet och finner att det enligt rekommendation 2003/361 är tillräckligt att denna verksamhet är tillfällig eller marginell. Dessutom härrör minst en femtedel av sökandens omsättning från tjänster som tillhandahållits till tredje part. Vidare kan de avgifter som betalas till sökanden av dess medlemmar som vederlag för tjänster som tillhandahålls dessa inte undantas från bedömningen endast på grund av vilken form ersättningen har. Sökanden anför att det i det angripna beslutet fastställs att sökanden utövar ekonomisk verksamhet och

mot ersättning tillhandahåller tjänster åt tredje part. I det angripna beslutet fastställdes det nämligen i punkt 2.3 att sökanden hade konkurrenter. Därmed kan det inte hävdas att sökanden inte var aktiv på en marknad.

- 116 Dessutom har dess ställning som företag erkänts i valideringsgruppens första negativa beslut.
- 117 Kommissionen gör gällande att bidrag, avgifter och gåvor inte utgör ersättning eller vederlag för tillhandahållande av varor eller tjänster på en viss marknad och att dessa därför inte utgör inkomst av ekonomisk verksamhet.

– *Tribunalens bedömning*

- 118 Som det förklarats i punkt 93 ovan ska begreppet företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361 bedömas i enlighet med artiklarna 54, 101 och 102 FEUF, så som dessa tolkats av domstolen. Begreppet företag omfattar varje enhet som bedriver ekonomisk verksamhet, oavsett enhetens rättsliga form och oavsett hur den finansieras. Ekonomisk verksamhet är bland annat all verksamhet som består i att erbjuda tjänster på en viss marknad, det vill säga prestationer som normalt utförs mot ersättning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 februari 2002, *Wouters m.fl.*, C-309/99, EU:C:2002:98, punkterna 46–48 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 juli 2006, *FENIN/kommissionen*, C-205/03 P, EU:C:2006:453, punkt 25 och där angiven rättspraxis). Vad som framför allt kännetecknar ersättning är att den utgör det ekonomiska vederlaget för den berörda prestationen.
- 119 Det bör vidare framhållas att artikel 101.1 FEUF är tillämplig på företagssammanslutningar i den mån som deras egen verksamhet, eller den verksamhet som utövas av de företag som ingår i sammanslutningen, har till syfte att framkalla de verkningar som ska förhindras genom denna bestämmelse. Beteckningen företagssammanslutning ska inte ifrågasättas endast på grund av att den även kan inbegripa personer eller enheter som inte kan betecknas som företag (se, för ett liknande resonemang, dom av 13 december 2006, *FNCBV m.fl./kommissionen* (T-217/03 och T-245/03, EU:T:2006:391, punkterna 49 och 55).
- 120 Det är mot bakgrund av dessa principer som den sjätte grund som har åberopats till stöd för talan ska prövas.
- 121 I det angripna beslutet fann valideringsgruppen att sökanden var en företagssammanslutning som inte tillhandahöll tjänster mot ersättning och som handlade på sina medlemmars vägnar samt för dessa. För övrigt fann valideringsgruppen att en betydande del av sökandens inkomster kom från bidrag, avgifter och gåvor, vilket inte utgör inkomst av ekonomisk verksamhet. Sökanden tillhandahöll dessutom endast i marginell utsträckning tjänster åt tredje part. Följaktligen kunde inte sökanden betraktas som ett företag då sökanden inte bedrev någon regelbunden ekonomisk verksamhet mot ersättning på en viss marknad.
- 122 Denna slutsats i det angripna beslutet kan inte godtas.
- 123 För det första, sökandens rättsliga ställning eller beteckning som företagssammanslutning kan, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkterna 118 och 119 ovan, faktiskt inte i sig hindra att sökanden betraktas som ett företag (se analogt dom av den 26 januari 2005, *Piau/kommissionen*, T-193/02, EU:T:2005:22, punkt 72).
- 124 Det framgår vidare av artikel 8.2 i sökandens stadga att dess medlemmar ska betala avgifter som ersättning för de tjänster som sökanden tillhandahåller. Detta bekräftas även i punkt 2.1 i det angripna beslutet.

- 125 I enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 118 ovan är således frågan om det rör sig om ekonomisk verksamhet inte beroende av hur denna finansieras. Ersättning från ekonomisk verksamhet bygger i detta hänseende på att den utgör ekonomiskt vederlag för prestationer som tillhandahålls.
- 126 Vidare har det genom rättspraxis redan i fråga om tillämpningen av konkurrensregler på en enhet slagits fast att sådana avgifter som denna uppbär kan beaktas som inkomst vid beräkning av beloppet av utdömda böter enligt artikel 101.1 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av 13 december 2006, FNCBV m.fl./kommissionen (T-217/03 och T-245/03, EU:T:2006:391, punkt 220).
- 127 Det följer härav att de tjänster som sökanden tillhandahåller sina medlemmar som vederlag för de avgifter som dessa ska betala till sökanden utgör ekonomisk verksamhet mot ersättning. Med beaktande av att dessa avgifter betalas i form av en årlig ersättning utgör de dessutom regelbunden inkomst.
- 128 På grund av den ekonomiska verksamhet som sökanden utövar utgör således sökanden, i motsats till vad som fastställs i punkt 2.2 i det angripna beslutet, ett företag vars verksamhet är av ekonomisk art (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 februari 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, punkt 40).
- 129 För övrigt erkändes i själva det angripna beslutet att sökanden utövade viss ekonomisk verksamhet, bland annat att bolaget uppbär inkomster vid anordnandet av kongresser. Sökanden anger att dessa inkomster för år 2012 utgjorde ungefär 15 procent av dess totala omsättning. Kommissionen medgav vid förhandlingen att dessa kongresser anordnats för andra personer än sökandens medlemmar och har inte bestritt förekomsten av dessa inkomster.
- 130 Vad vidare avser sökandens syfte är detta i enlighet med artikel 3 i dess stadgar att gagna, främja och stödja samordningen av införandet av avancerad transporttelematik inom infrastrukturen för transporter i Europa, och detta huvudsakligen för sina medlemmars räkning. Konkurrensrätten har redan tillämpats på enheter med likartade syften (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 januari 2005, Piau/kommissionen, T-193/02, EU:T:2005:22, punkt 2).
- 131 Med beaktande av ovanstående följer att valideringsgruppen saknade grund för att anse att sökanden inte var ett företag och att det inte utövade någon regelbunden ekonomisk verksamhet mot ersättning på en viss marknad.
- 132 Av ovanstående framgår att det angripna beslutet är behäftat med en felaktig bedömning genom slutsatsen i punkt 2.2. att sökanden inte var ett företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361.
- 133 Den felaktiga bedömning som fastställts i punkt 132 ovan är dock inte tillräcklig för att ogiltigförklara det angripna beslutet. Det framgår nämligen av punkt 1.2 i detta beslut att det om en enhet ska anses utgöra ett företag även ska prövas om den uppfyller kriteriet avseende oberoende. Även om sökanden är ett företag bör detta således uppfylla det kriterium avseende oberoende som anges i rekommendation 2003/361 för att kunna tillerkännas ställning som litet eller medelstort företag.
- 134 Det finns därmed alltjämt skäl för att pröva om valideringsgruppen med beaktande av faktorerna i det aktuella fallet kunde sluta sig till att sökanden inte är oberoende.

Kriteriet avseende oberoende

– Parternas argument

- 135 Sökanden framhåller att det i punkt 2.3 i det angripna beslutet har fastställts att sökanden formellt uppfyller kriteriet avseende oberoende i rekommendation 2003/361 men att det ansetts att bolaget inte var utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin och att det därför inte kunde betecknas som ett litet eller medelstort företag med beaktande av syftet och andemeningen i nämnda rekommendation.
- 136 Sökanden hävdar att bolaget är ett fristående företag. Sökanden anför att det varken utgör ett "partnerföretag" eller ett "anknutet företag" i den mening som avses i artikel 3 i bilagan till rekommendation 2003/361, eftersom ingen av dess medlemmar innehar minst 25 procent av kapitalet eller rösterna.
- 137 Sökanden uppfyller därmed alla villkor i rekommendation 2003/361 utan att bolaget kan beskyllas för att ha kringgått nämnda rekommendation. Sökanden gör gällande att vägran att bevilja bolaget ställning som litet eller medelstort företag inte får grundas på att ett eller flera bolag som ingår bland dess aktieägare inte är små eller medelstora företag, eftersom det i rekommendation 2003/361 inte föreligger något krav i detta avseende. Det skulle dessutom vara missvisande och partiskt att anse att förekomsten av en aktieägare som innehar en enda aktie i ett bolag gör det möjligt för bolaget att få tillgång till finansieringsmöjligheter om innehavet inte ger kontroll inom bolaget.
- 138 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

– Tribunalens bedömning

- 139 Man har i punkt 2.3 i det angripna beslutet funnit att sökanden, även om denna i ekonomiskt hänseende formellt uppfyllde det kriterium avseende oberoende som anges i rekommendation 2003/361, i själva verket ingår i en stor grupp av företag. På grund av de organisatoriska banden mellan sökanden och dess partner eller medlemmar har sökanden tillgång till medel, krediter och stöd och är därmed inte utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin. I punkt 1.2 i det angripna beslutet anges det vidare att det krävs en prövning i det enskilda fallet för att fastställa berörda företags ekonomiska ställning och säkerställa att endast sådana företag som omfattas av syftet med och andemeningen i rekommendation 2003/361 betecknas som små och medelstora företag.
- 140 Det bör i det aktuella fallet framhållas att valideringsgruppen, vilket framgår av punkterna 106 och 107 ovan, med rätta kunde grunda sin prövning på syftet med och andemeningen i rekommendation 2003/361 och därvid finna att, även om sökanden formellt uppfyllde kriteriet avseende oberoende i rekommendationen, borde det ändå prövas om bolaget var utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin.
- 141 Det bör också slås fast att sökandens medlemmar bland annat är stora företag och offentliga organ.
- 142 Det bör först och främst påpekas att sökanden i enlighet med artikel 3 i sina stadgar, vilken anges i punkt 2.1 i det angripna beslutet, främst agerar för sina andelsägares räkning.
- 143 Enligt artikel 5 i sökandens stadgar är dess kapital obegränsat. Det bör dock påpekas att aktiekapitalet omfattar det sammanlagda beloppet av alla tillskott till sökanden. Det utgör dessutom en garanti för sökandens partner och eventuella långivare. Således utgör ett betydande aktiekapital en fördel för sökanden i dess förbindelser med tredje part.

- 144 Slutligen framgår, vilket anges i punkt 124 ovan, av artikel 8.2 i sökandens stadgar att sökandens medlemmar som ersättning för de tjänster sökanden tillhandahåller dem ska betala en årlig avgift som fastställs av tillsynsrådet. I motsats till vad sökanden gjorde gällande vid förhandlingen framgår det nämligen av artikel 8.3 i sökandens stadgar att tillsynsrådet fastställer beloppen för dessa årliga avgifter på grundval av sökandens utgifter. Vidare kan tillsynsrådet under räkenskapsåret eller därefter sänka avgifterna i syfte att anpassa dem till sökandens faktiska utgifter.
- 145 Det framgår av punkt 144 ovan att de avgifter som betalas av sökandens medlemmar fastställs och anpassas efter bolagets faktiska utgifter. Sökandens utgifter tryggas därmed av dess medlemmar, vilka, utan att detta har bestritts av sökanden, inte är små eller medelstora företag. Detta pekar på att sökanden i enlighet med sin stadgar kan räkna med medel från sina medlemmar, vilka är fullt tillräckliga och vida överstiger de medel som ett litet eller medelstort företag förfogar över, och som är anpassade till dess utgifter, även om nivån i fråga om avgifterna, vilket sökanden gjort gällande vid förhandlingen, inte har ändrats på 20 år.
- 146 Det följer härav att valideringsgruppen i punkt 2.3 i det angripna beslutet inte tillämpade rekommendation 2003/361 på ett felaktigt sätt då den fann att sökanden inte var utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin, och att sökanden således inte kunde betecknas som ett litet eller medelstort företag i den mening som avses i nämnda rekommendation trots att sökanden är ett företag.

De kriterier avseende personalstyrka och finansiella trösklar som anges i artikel 2 i bilagan till rekommendation 2003/361

- 147 Utan att kommissionen lägger fram några särskilda argument i sammanhanget gör sökanden gällande att bolaget uppfyller de kriterier i fråga om personalstyrka och finansiella trösklar som anges i artikel 2 i bilagan till rekommendation 2003/361, nämligen att det sysselsätter färre än 250 personer, att dess årliga omsättning inte överstiger 50 miljoner euro och att dess balansomslutning inte överstiger 43 miljoner euro per år.
- 148 Det bör härvid, vilket anges i punkt 140 ovan, erinras om att företag som formellt uppfyller kriteriet avseende oberoende men vars ekonomiska styrka överskrider styrkan hos ett litet eller medelstort företag inte kan betecknas som små eller medelstora företag.
- 149 Som framhålls i punkt 102 ovan är således syftet med kriteriet avseende oberoende att säkerställa att åtgärder riktade mot SMF-kategorin verkligen gagnar företag för vilka storleken utgör en nackdel och inte företag som ingår i en stor grupp av företag och således har tillgång till medel och stöd som deras konkurrenter av likvärdig storlek inte har.
- 150 I analogi med det föregående kan sökanden därmed inte härleda sin ställning som ett litet eller medelstort företag ur att bolaget formellt uppfyller kriterierna i artikel 2 i bilagan till rekommendation 2003/361, om det i själva verket inte är utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin. Såsom slagits fast i punkt 146 ovan är sökanden inte utsatt för sådana nackdelar.
- 151 I de fall där ett företag faktiskt inte är utsatt för de nackdelar som kännetecknar små och medelstora företag, har således valideringsgruppen rätt att vägra att tillerkänna företaget denna ställning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2004, Italien/kommissionen, C-91/01, EU:C:2004:244, punkt 54).
- 152 Eftersom det inte kan anses att sökanden uppfyller kriteriet avseende oberoende kan sökanden inte göra anspråk på att bolaget uppfyller de kriterier i fråga om personalstyrka och finansiella trösklar som anges i artikel 2 i bilagan till rekommendation 2003/361. Enligt artikel 6 i bilagan till

rekommendation 2003/361 får inte kriterierna i fråga om personalstyrka och finansiella trösklar fastställas enbart på grundval av uppgifterna om sökanden, eftersom sökanden inte är ett oberoende företag och dess medlemmar är företag som inte är små eller medelstora.

153 Mot bakgrund av ovanstående kan talan inte bifallas såvitt avser den sjätte grunden.

Den sjunde grunden: Åsidosättande av den princip om mest gynnsam behandling som anges i beslut 2012/838 och i ramprogrammet för forskning och innovation Horisont 2020

Parternas argument

154 Sökanden hävdar att bolaget borde betecknas som ett litet eller medelstort företag med avseende på sjunde ramprogrammet och programmet Horisont 2020 eftersom det i punkt 2.2 i det angripna beslutet har fastställts dels att bolaget åtminstone utövade någon form av ekonomisk verksamhet och mot ersättning tillhandahöll vissa tjänster åt tredje part, dels att bolaget formellt uppfyllde kriteriet avseende oberoende i rekommendation 2003/361.

155 Med avseende på sjunde ramprogrammet anser sökanden att valideringstjänsten i händelse av att en rättslig enhet faller inom olika kategorier av rättsliga enheter i enlighet med punkt 1.1.3 femte strecksatsen i bilagan till beslut 2012/838 ska välja den mest gynnsamma kategorin för den enheten. Sökanden anser att samma slutsats gör sig gällande i fråga om programmet Horisont 2020 i enlighet med sidan 5 i kommissionens handledning av den 11 april 2014 om registreringsförfarande, validering och prövning av förmånstagarnas ekonomiska ställning.

156 Eftersom det i det angripna beslutet har fastställts att sökanden åtminstone delvis kunde betecknas som litet eller medelstort företag, borde sökanden därmed ha beviljats denna ställning fullt ut.

157 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

158 I fråga om den första grunden räcker det att konstatera att det inte i någon del av det angripna beslutet har fastställts att sökanden, ens delvis, kan betecknas som ett litet eller medelstort företag i den mening som avses i rekommendation 2003/361. Vad gäller sjunde ramprogrammet är följaktligen inte punkt 1.1.3 femte strecksatsen i bilagan till beslut 2012/838, vilken åberopats av sökanden, tillämplig i det aktuella fallet. Vad beträffar sidan 5 i kommissionens handledning, vilken anges i punkt 155 ovan gör sig motsvarande slutsats gällande inom ramen för programmet Horisont 2020.

159 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden, vilken saknar verkan.

Den åttonde grunden: Motsägelsefull och ofullständig motivering i det angripna beslutet

Parternas argument

160 Sökanden hävdar att det angripna beslutet är behäftat med en motsägelsefull och ofullständig motivering.

161 För det första kan enligt sökanden inte valideringsgruppen bestrida sökandens ställning som företag och därefter finna dels att sökanden formellt uppfyllde kriteriet avseende oberoende i rekommendation 2003/361, vilket innebär att sökanden är ett företag, dels att nämnda enhet har konkurrenter.

- 162 För det andra framgår det enligt sökanden inte av det angripna beslutet vilka nya faktiska omständigheter som gjorde den slutsats man dragit i det första negativa beslutet ogiltig, genom vilken det hävdades att sökanden är ett företag i den mening som avses i artikel 1 i bilagan till rekommendation 2003/361.
- 163 För det tredje fick enligt sökanden det angripna beslutet inte grunda sig på de ytterligare kriterier som anges i punkt 1.1.3.1.6 c i bilagan till beslut 2012/838 för att vägra beteckna sökanden som företag i enlighet med rekommendation 2003/361.
- 164 Det angripna beslutet har således åsidosatt artikel 296 andra stycket FEUF, samt artikel 6 i den Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, och artiklarna 47 och 48 i stadgan om de grundläggande rättigheterna liksom rätten till en rättvis rättegång, vilken utgör en allmän rättsprincip i enlighet med artikel 6 FEU.
- 165 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

Tribunalens bedömning

- 166 Enligt fast rättspraxis ska motiveringen vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och det ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att unionsdomstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån rättsaktens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63, dom av den 26 oktober 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, punkt 47, och dom av den 26 april 2018, European Dynamics Luxembourg och Evropaiki Dynamiki/kommissionen, T-752/15, ej publicerad, EU:T:2018:233, punkterna 22 och 23).
- 167 Motiveringen ska dessutom vara logisk och får bland annat inte innehålla motsägelser som kan hindra förståelsen av de skäl som ligger bakom rättsakten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169, och dom av den 29 september 2011, Elf Aquitaine/kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 151).
- 168 Det bör även framhållas att enbart förekomsten av en motsägelse i ett beslut inte är tillräcklig för att fastställa att beslutet är behäftat med en felaktighet avseende motiveringen för det fall att sökanden utifrån beslutet i dess helhet kan finna en inkonsekvens och åberopa denna och att beslutet är tillräckligt klart och precist för att göra det möjligt för sökanden att förstå den exakta omfattningen av beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 december 2003, Adriatica di Navigazione/kommissionen, T-61/99, EU:T:2003:335, punkt 49, och dom av den 16 december 2015, Air Kanada/kommissionen, T-9/11, ej publicerad, EU:T:2015:994, punkt 76).
- 169 Det är mot bakgrund av dessa principer som den åttonde grund som har åberopats till stöd för talan ska prövas.

- 170 Vad avser den första anmärkningen inom detta skäl, vilken redovisas i punkt 161 ovan, är det riktigt att man i det angripna beslutet fann att sökanden inte kunde betecknas som företag. Trots detta prövades därefter kriteriet avseende oberoende i den mening som avses i rekommendation 2003/361, vilket förutsätter att en ställning som företag tillerkänts sökanden, och vidare erkändes det uttryckligen i det angripna beslutet att sökanden hade konkurrenter
- 171 Det bör här påpekas att det i punkt 1.2 i det angripna beslutet tydligt anges att det i den mån sökanden betecknas som företag ändå ska prövas om denna enhet är utsatt för de nackdelar som vanligtvis kännetecknar SMF-kategorin. I det angripna beslutet fann dock valideringsgruppen redan från början att sökanden inte kunde betecknas som företag, varför den inte behövde pröva kriteriet avseende oberoende. Valideringsgruppen prövade således detta endast för fullständighetens skull.
- 172 Följaktligen framgår förbindelsen mellan de två skäl som prövats av valideringsgruppen klart och tydligt i det angripna beslutet. Det finns inte någon motsägelse i valideringsgruppens resonemang i detta avseende.
- 173 I enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 168 ovan är dessutom det angripna beslutet tillräckligt klart och precist för att sökanden ska kunna finna den påstådda inkonsekvensen och åberopa denna samt för att göra det möjligt för sökanden att förstå den exakta omfattningen av det angripna beslutet, vilket framgår av precisionen i de argument som sökanden anför i denna talan med avseende på de två skälen i nämnda beslut.
- 174 Talan kan därmed inte vinna bifall såvitt avser den första anmärkning som sökanden åberopar inom denna grund.
- 175 I fråga om den andra anmärkningen inom denna grund, vilken redovisas i punkt 162 ovan, räcker det att konstatera att det första negativa beslutet har återkallats av valideringsgruppen. Återkallelsen av detta beslut har rättsverkningar likvärdiga en dom om ogiltigförklaring (beslut av den 30 april 2015, Ertico – Its Europe/kommissionen, T-499/14, ej publicerat, EU:T:2015:285, punkt 10).
- 176 En ogiltigförklaring som meddelas av unionsdomstolen får dock med nödvändighet retroaktiv verkan, varvid ogiltigförklaringen går tillbaka till det datum då den ogiltigförklarade rättsakten trädde i kraft (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 februari 2008, CELF och ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, EU:C:2008:79, punkt 61).
- 177 Härav följer att sökanden inte till stöd för denna grund kan åberopa det första negativa beslutet, vars verkan upphävdes retroaktivt till följd av att det återkallades.
- 178 Följaktligen kan talan inte vinna bifall såvitt avser den andra anmärkningen inom denna grund.
- 179 Vad avser den tredje anmärkningen inom denna grund, vilken redovisas i punkt 163 ovan, kan talan med beaktande av vad som anförts i punkt 95 ovan i fråga om den fjärde grunden inte vinna bifall med avseende på denna, eftersom valideringsgruppen inte i det angripna beslutet har grundat sig på andra kriterier än dem som föreskrivs i rekommendation 2003/361.
- 180 Talan kan mot bakgrund av ovanstående överväganden inte vinna bifall såvitt avser någon del av den åttonde grunden.
- 181 Eftersom samtliga grunder som åberopats av sökanden har underkänts ska förevarande talan i sin helhet följaktligen ogillas såsom ogrundad.

Rättegångskostnader

- 182 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Emellertid får tribunalen enligt artikel 135.1 i rättegångsreglerna, om så anses skäligt, besluta att en tappande rättegångsdeltagare – förutom att bära sina rättegångskostnader – endast delvis, eller inte alls, ska ersätta en annan deltagares rättegångskostnader. Enligt artikel 135.2 i samma rättegångsregler får tribunalen dessutom besluta att en rättegångsdeltagare, även om denne vunnit målet, helt eller delvis ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta framstår som befogat på grund av deltagarens uppträdande, inbegripet vid tiden före det att talan väcktes. Tribunalen får bland annat förplikta en institution, vars beslut inte har ogiltigförklarats, att ersätta rättegångskostnader för en rättegångsdeltagare som föranletts föra talan mot beslutet på grund av brister i institutionens beslut (dom av den 22 april 2016, Italien och Eurallumina/kommissionen, T-60/06 RENV II och T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, punkt 245 och där angiven rättspraxis).
- 183 Sökanden har tappat målet. Såsom framgår av punkt 29 ovan framgår dock inte förbindelsen mellan de prövningsförfaranden som regleras av punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838, å ena sidan, och av artikel 22 i förordning nr 58/2003, å andra sidan, på ett tydligt sätt av bestämmelserna i beslut 2012/838, vilket vid förhandlingen bekräftades av kommissionen.
- 184 Dessutom finns det avsevärda luckor i beskrivningen av tillämpligt förfarande inför valideringsgruppen, i punkt 1.2.6 och 1.2.7 i bilagan till beslut 2012/838, bland annat, vilket anges i punkt 30 ovan, anges inte tidsfristerna för förfarandena, vilket försvårade en god förståelse av vilka bestämmelser som var tillämpliga.
- 185 Dessa förhållanden har följaktligen kunnat bidra till att komplicera förevarande mål och kan ha ökat sökandens rättegångskostnader. Med anledning härav finner tribunalen det rättvist och skäligt att besluta att sökanden endast ska bära hälften av sina rättegångskostnader. Kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta hälften av sökandens rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation – Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico – ITS Europe) ska bära hälften av sina rättegångskostnader.**
- 3) **Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader samt ersätta hälften av de kostnader som uppkommit för Ertico – ITS Europe.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Meddelad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 maj 2019.

Underskrifter